

SÁGA RODU HAWTHORNOVCOV

ŠLACHTICKÁ
ROŠÁDA

KRISTI ANN HUNTEROVÁ

ŠLACHTICKÁ
ROŠÁDA

ŠLACHTICKÁ ROŠÁDA

SÁGA RODU HAWTHORNEOVCOV

KRISTI ANN HUNTEROVÁ

i527.net

Copyright © 2015 by Kristi Hunter

Originally published in English under the title

A Noble Masquerade

by Bethany House Publishers,

a division of Baker Publishing Group,

Grand Rapids, Michigan, 4gSL6, U.S.A.

All rights reserved.

Citáty zo Svätého písma: *Biblia*. Slovenský ekumenický preklad.

Banská Bystrica: Slovenská biblická spoločnosť, 2008.

Slovenské vydanie:

Copyright © i527.net s.r.o.

www.i527.net

ISBN 978-80-89822-11-9

Povedali o knihe

„Šľachtická rošáda je románom plným citu a napätia, rozprávaným od srdca. Kristi Ann Hunterová čitateľom ponúka čarovný príbeh odohrávajúc sa v prvej polovici 19. storočia, v ktorom spoznáte odvážnu hrdinku i hrdinu v prestrojení a ktorého zápletku je plná zvrátov, takže sa od knihy nebudete vedieť odtrhnúť.“

JENNIFER McQUISTONOVÁ,
autorka bestsellerov podľa New York Times

„Kristi Ann Hunterová je neobyčajným mladým talentom v žánri historického románu. Jej kniha Šľachtická rošáda vás uchváti. Je plná podmanivých postáv a má pútavú zápletku. Je príbehom, ktorý by ste si nemali nechať ujsť.“

JEN TURANOVÁ,
autorka kníh *After a Fashion* a *In Good Company*

„Kristi Ann Hunterová prichádza s postavami, ktoré uchvátia vašu pozornosť, získajú si vaše srdce a nedovolia vám odložiť knihu, kým ju nedočítate do konca.“

LAURIE ALICE EAKESOVÁ,
autorka bestselleru *A Stranger's Secret* a ďalších historických románov

*... Bohu Stvoriteľovi,
ktorý je taký veľký, že nás všetkých urobil na svoj obraz
a pritom nám zachoval vlastnú jedinečnosť.*

(Genezis 1, 27)

*... a Jacobovi,
neuveriteľnému mužovi, ktorý ma inšpiroval k vytvoreniu
každého jedného z mojich hrdinov.*

PROLÓG

HERTFORDSHIRE, ANGLICKO, 1800

Ked' osemročnému dievčaťu pristane syrový koláč na špinavej zemi, tak to veru nie je jeho najšťastnejší deň. A určite sa mu nepáči ani smiech chlapca, ktorý to všetko zavinił.

Lady Miranda Hawthornová hľadela na zem, kde bezútešne ležal jej dezert. Jej oči sa zaliali krokodíľmi slzami a drobné rúčky spustené vedľa tela zovrela do pästí.

„Si jeden naničhodník, Henry Lampton!“ Zohla sa, zdvihla koláč a šmarila ho na smejúceho sa chlapca. Líca mala mokré od plaču, no keď videla, ako sa krémová dobrota rozotiera po chlapcovej košeli a ako mu úsmev mizne z tváre, pocítila uspokojenie.

Svoju odplatu si však nemohla vychutnať do konca, lebo vzápätí sa zjavila jej matka a viedla ju preč z oslavy. Kým nezavrela dvere na pracovni a neostali v miestnosti sami, neprehovorila ani slovo.

„Miranda, urodzená dáma na verejnosti nikdy nedáva najavo sklamanie.“ Matkine karhajúce slová boli láskavé, no zároveň prísne. Ako vždy.

Uvedomovala si, že to matka myslí dobre. Avšak zakaždým, keď začula slová „Miranda, urodzená dáma nikdy...“ tak jej prebehli po chrbte zimomriavky. Z času na čas síce matka vyslovila

aj vetu „Miranda, urodzená dáma vždy...“ No aj vtedy sa jej posolstvo nieslo v duchu „Miranda, urodzená dáma sa vždy venuje svojim hosťom, aj keď ich považuje za nudných.“

Vedela, že kým ju matka poučuje, nemá význam protirečiť. Vždy, keď sa pokúsila povedať niečo na svoju obranu, dosiahla akurát to, že celá tortúra trvala dlhšie. Takže len čakala, kým jej mama dovolí odísť.

Avšak namiesto toho, aby sa vrátila na oslavu, rozbehla sa do svojej izby, hodila sa na posteľ a búchala pästou do vankúša, aby uľavila pocitu nespravodlivosti.

Zrazu si na stolíku pri posteli všimla biely papier. Prečítať si ďalší list od brata bude určite omnoho zaujímavejšie, než si v duchu opakovať, čo všetko matkine poučky o správaní urodzenej slečny zakazujú.

Keď Griffith pred dvomi rokmi odišiel do školy, tak si Miranda matka zmyslela, že písanie listov bratovi bude pre jej dcéru vynikajúcou príležitosťou cvičiť si krasopis. Prvé listy obsahovali sotva niečo viac než len podpis a jednu vetu o obľúbenej bábike, no časom sa medzi súrodencami vytvorilo pomerne blízke puto.

Vzájomná korešpondencia navyše Mirande umožňovala dostať zo seba všetky negatívne pocity z matky.

Plná očakávaní rozlomila pečať. Už sa nevedela dočkať, ako si prečíta, čo jej najstarší brat zase vyviedol.

*Drahá sestrička,
dúfam, že sa máš dobre.
Tvoj posledný list bol dosť dlhý na to, aby som si uvedomil,
aký som rád, že som vojvoda. Poslať toľko listov papiera muselo
byť dosť drahé. Keď sa budeš nabudúce v kostole nudiť, hádam
sa už nepokúsiš rozkopať lavicu.*

Miranda sa zamračila. A čo mala robiť? V ten deň bola kázeň nanajvýš nudná a matka ju celý týždeň upozorňovala, že urodzená dáma v kostole nikdy nespí. A sedieť za to ďalšiu hodinu v tichosti na stoličke považovala za veľmi neprimeraný trest.

Vďaka Marshovi sa nám podarilo vyhnúť skupine starších chlapcov, ktorí si z nás chceli urobiť sluhov. Neustále ďakujem Bobu, že tu nie som jediným mladým šlachticom. Hoci Marsh už ako dieťa zdedil titul vojvodu, je trochu neotesaný. Rolu gentlemana zvláda asi rovnako zle ako ty rolu lady.

Miranda vyplazila bratovmu listu jazyk, čo síce nemalo žiaden význam, no hneď sa cítila lepšie. Nemala najmenších pochyb, že sa Griffith snaží, aby neotesané hrany svojho priateľa ako-tak obrúsil. Než ich milovaný otec pred tromi rokmi náhle zomrel, stihol Griffitha mnohému naučiť.

Viem, že je to ťažké. No snaž sa ovládať. Keď tá matka minule prichytila válať sa po zemi s knihou v ruke a zadúšať sa od smiechu, bola od starostí celá bez seba.

Pri tej spomienke sa Mirande na perách zjavil úsmev. Bola to veľmi vtipná kniha.

Jedného dňa sa mame poďakuješ za to, že tá učila správaniu dámy už od mala, Miranda. Prospelo by, keby si sa jej rady pokúsila uviesť aj do praxe.

A čo si myslí? Že sa nesnaží? Že sa teší, keď ju matka usadí do modrého zamatového kresla vedľa svojho stola a spustí ďalšiu kázeň o tom, ako sa má správať urodzená dáma?

Zoskočila z postele a podišla k písaciemu stolu pod oknom. Schytila brko a papier a rozmýšľala, ako bratovi opísať dnešnú udalosť s koláčom tak, aby ju pochopil.

Snažila sa správať ako dáma. Naozaj. Ale ako má človek v sebe zadržať emócie, ak cíti radosť, smútok alebo strach? Vari tie pocity nepotrebuje dostať von?

Spomenula si na historiky, ktoré Griffith rozprával o svojom kamarátovi. Marshington chápal, že ak sa majú dať veci do pohybu, treba niekedy obísť pravidlá. Ako keď nechal otvorené okno

a vietor piatakom rozfúkal papiere po celej triede. Museli dať všetko do poriadku a nestihli prísť na ihrisko, takže Marshington s Griffithom si konečne zahrali kriket bez toho, aby im niekto hádzal do hlavy loptičky.

Marshington by ten špinavý koláč určite do Henryho hodil. A nielen to. Našiel by spôsob, aby jej ten naničhodník musel priniesť nový dezert. Alebo dokonca celú tortu!

Marshington by ju nepoučoval. On by ju zachránil. Tak ako zachránil Griffitha, aby hneď prvý mesiac neušiel zo školy kvôli šikane. V tej chvíli jej čosi napadlo.

Naozaj si na to trúfne?

Namočila brko do atramentu, no váhala, či ho naozaj položiť na papier. Dlhú chvíľu sa vznášalo vo vzduchu, kým sa z neho neoddelila čierna kvapka a nerozpláštla sa na bielom hárku. Miranda sa zhlboka nadýchla, položila hrot na papier a začala písať.

Drahý Marshington,

Bolo na tom čosi šokujúce, priam škandalózne, a aj preto vzrušujúce. Oslobodzujúce. Drobný skutok rebélie, ukrytý pred očami i všetkými dobre mienenými radami jej matky, ukrytý pred kritikou dokonalého staršieho brata.

Samozrejme, že ho nikdy neodošle. Urodzená dáma predsa nikdy nepoše list mužovi, ktorý nie je jej príbuzným. Už len pri napísaní jeho mena mala pocit, že robí čosi nebezpečné.

Ako sa rozpísala o incidente s koláčom, sotva dbajúc na správny výber slov a už vôbec nie na krasopis, stalo sa čosi nečakané. Zaplavil ju pokoj. A začala si uvedomovať, že jej matka mala možno – *možno* – pravdu.

To, že hodila do Henryho koláč, jej neprinieslo nič dobré. No list najlepšiemu priateľovi jej brata možno nakoniec niečo dobré prinesie.

1

HERTFORDSHIRE, ANGLICKO; JESEŇ 1812

Lady Miranda Hawthornová bude dnes večer stáť po boku svojej Lsestry, aj keby ju to malo zabiť. Súdiac podľa bolesti, ktorá jej už teraz ochromovala tvár, to vôbec nebolo nereálne. Pomasírovala si líca a dúfala, že silený úsmev na jej perách bude pôsobiť aspoň o čosi menej zdrevenene než dvere na spálni, ktoré mala priamo pred sebou. A že z neho bude mať aj lepší pocit.

Náhľivo otočila mosadznou kľučkou, trhla dverami a vykročila do chodby. Krok mala rozhodný, držanie tela dokonalé. Nič na svete ju neprinúti zabudnúť na mamine nekonečné poučky o etikete urodzenej dámy.

Vtom vrazila do steny.

Ach, vlastne nie, nebola to stena. Steny nerastú z ničoho nič uprostred chodby a neobliekajú sa do vlnených šiat.

„Prijmite moje ospravedlnenie, mylady.“

A hlavne nehovoria.

Miranda zdvihla pohľad a pozrela sa na prekážku v ceste, ktorou bol v skutočnosti akýsi pevne stavaný muž. Cúvla, koľko sa dalo, aby sa vzdialenosť medzi nimi zväčšila a ona sa pritom nevrátila až do spálne. Začala si ho premeriavať očami.

Cez veľké okno na konci chodby prenikali dovnútra posledné záblesky slnka a na dlážke i na mužovej hrudi zanechávali matne zlaté štvorce.

Nepatrilo do rodiny. Všetci jej príbuzní mali plavé vlasy. Vráťane tých, ktorí boli takí vzdialení, že keby jej brat nebol vojvodom, žiadne príbuzenstvo by si nenárokovali. Tá „prekážka“ pred ňou mala veľmi tmavé vlasy, zopnuté na krku do krátkeho copu, hoci v tlmenom svetle chodby nedokázala rozoznať presnú farbu.

Zhlboka sa nadýchla a pripomenula si svoje postavenie. Bola urodzenou dámou. Dcérou a sestrou vojvodu. Niekde v jej vnútri sa predsa musí skrývať tá aristokratická arogancia, ktorú videla u toľkých svojich priateliek. Ak má tento votrelec nejaké nehanebné úmysly, môže sa brániť jedine tým, že prehovorí. Nestihla by urobiť ani dva kroky a jeho dlhé ruky by ju dokázali stiahnuť naspäť.

On sa však zatiaľ ani nepohol. Po celý čas, ako si ho premeriavala, stál jednoducho na chodbe.

„Prepáčte.“ Miranda takmer zatlieskala od radosti, keď začula ten úsečný, povýšenecký tón, z ktorého bolo zrejmé, že v skutočnosti nikoho o prepáčenie nežiada. „Ale kto ste?“

Pokúsila sa pozrieť mu do očí, no pri jeho priamom pohľade znervóznela a nedokázala sa sústrediť. Niekoľkokrát sa zhlboka nadýchla a jej nos naplnila nezvyčajná vôňa mydla zmiešaného s ihličím, čo jej sústredenosti tiež veľmi nepomohlo. Radšej mu teda hľadela na bradu. V potemnej chodbe aj tak nedokáže určiť, kam sa vlastne díva. Aspoň si to myslela.

Natrčil jej čierny frak. „Bol som vyzdvihnúť frak jeho milosti. Musím ho znovu vyžehliť.“

Miranda prižmúrila oči. „Musíte ho znovu vyžehliť? Nežehlí náhodou vojvodove šaty pán Herbert? Pýtam sa vás ešte raz: Kto ste?“

„Ja...“

Ozvalo sa buchnutie dverí a obaja prudko otočili hlavu. Z hlavnej spálne vyšiel Mirandin brat Griffith. „Tak tu ste, Marlow.“

Miranda prechádzala pohľadom z jedného na druhého. Oba mali statnú postavu, hoci jej brat o čosi mohutnejšiu. Griffith

bol vysoký plavovlasý obor so širokými plecami a jeho výzor bol rovnako impozantný ako jeho titul. Ten neznámy muž, Marlow, bol nižší a menej svalnatý – nehovoriac o chýbajúcom šľachtickom pôvode – no pôsobil mocnejšie. Aj napriek tomu, že bol sluha.

Čo bolo smiešne, berúc do úvahy, že Griffith bol v najlepších rokoch a hrdil sa titulom vojvodu z Rivertonu.

Griffith ju objal okolo pliec a kývol na ľudskú prekážku. „Miranda, toto je môj nový komorník.“

Nemohla uveriť vlastným očiam. „A kde je pán Herbert?“

Griffith pokrútil hlavou a otočil sa, aby mu Marlow pomohol do fraku. „Drahá moja Miranda. Pán Herbert je starý ako Matuzalem. Odišiel do dôchodku. Slúžil mi pätnásť rokov a predtým slúžil nášmu otcovi najmenej ďalších tridsať. Vari si čakala, že bude pracovať až do smrti?“

Miranda na neho neveriacky zazrela a zdvihla obočie. „To nie, ale mala som pocit, že *ty* s tým rátaš. Už pred tromi rokmi som ti navrhovala, aby si mu začal vyplácať rentu.“

Otočila sa k novému komorníkovi, aby ho primerane pozdravila. Keď sa Marlow nahol dopredu a na znak úcty sklonil hlavu, na pery sa mu vydral nepatrný úsmev. Ani pohľad nesklopil tak, ako by sa od sluhu očakávalo.

Zadívala sa mu do prenikavých sivých očí a zalapala po dychu. Sivú vždy považovala za pomerne mdlú farbu bez života, no Marlowov pohľad by opísala skôr ako *záhadný a pulzujúci*. V jeho hĺbkach sa skrýval svet tajomstiev, ktorý ju do seba vťahoval ako vír.

Zahnala podivné myšlienky, ktoré pravdepodobne boli iba hrou zapadajúceho slnka, a sluhovi zdvorilo kývla. „Rada vás spoznávam, Marlow. Dúfam, že sa vám u nás bude páčiť.“

„Ďakujem, mylady,“ sluha sa sklonil a upravil Griffithovi nákrčník. Potom nebadane kývol hlavou a ustúpil nabok.

Griffith sestre ponúkol rameno a spoločne vykročili po chodbe.

„Kedy si ho zamestnal?“ zašepkala Miranda, keď sa blížili k schodom. Ukradomky sa pozrela ponad plece na vzdalujúcu sa postavu sluhu.

„Dnes ráno. Zatiaľ som celkom spokojný.“

„To dúfam. Neubehlo ani dvanásť hodín. Keby si bol nespokojný už teraz, neveštilo by to jeho pracovnému miestu dlhé trvanie.“

Vošli do salóna a pripojili sa k matke.

„Vyzeráš nádherne, Miranda.“

Matka ju zľahka objala a Miranda sa snažila sústrediť na to, koľko lásky sa za jej komplimentom skrýva. Nemyslela na fakt, že vyzerá nádherne, lebo má na sebe jedny z pastelových šiat – tie, čo jej matka už minulú plesovú sezónu dovolila obliecť si miesto bielych a krémových, do ktorých ju navliekala prvé dva roky. Táto plesová sezóna bude už jej štvrtá a Miranda dúfala, že sa jej konečne podarí navždy sa zbaviť všetkých farieb, ktoré sa k jej pokožke absolútne nehodia.

„Mrzí ma, že s Vami nemohol pricestovať aj William,“ povedala Miranda a posadila sa na diván potiahnutý zeleným brokátom, keďže si bola vedomá, že na jej mladšiu sestru Georginu pravdepodobne budú musieť nejakú chvíľu čakať.

Matka si sadla k nej a na perách sa jej zjavil jemný úsmev. „Aj mňa. Nabudúce prideme spolu a na dlhšie.“

Griffith zložil svoju statnú postavu do klubovky. „Prídete na Vianoce?“

Matka pokrútila hlavou. „Rozhodli sme sa stráviť ich pri mori. Veď viete, že sme doteraz neboli na svadobnej ceste.“

Láska k druhému manželovi uberala jej matke roky, aj keď Miranda beztak nepoznala nikoho, kto by v jej veku vyzeral lepšie. Keď mala na tvári takýto úsmev, človek by ich takmer považoval za sestry. „Byť lady Blackstoneovou vám pristane.“

„Ach, ďakujem. Bolo až prekvapujúco ľahké prestať byť vojvodkyňou a stať sa grófkou. Hoci moje priateľky si podľa všetkého mysleli opak.“ Matka potľapkala Mirandu po ruke. „Slovami neviem vyjadriť, ako veľmi vám všetkým ďakujem. Za to, že ste nám dopriali tento rok.“

Griffith vstal a pobožkal matku na líce. „Zaslúžite si to, mama. Jeho deti už majú vlastné rodiny a vaše sú všetky dospelé. Máte právo založiť si domácnosť, v ktorej sa vám nikto nebude motať pod nohami.“

Miranda súhlasne prikývla, no musela priznať, že uplynulý rok bol oslobodzujúci aj pre ňu. Keďže unikla neustálemu matkinmu dohľadu a vyhla sa kázňam o správaní urodzenej dámy, konečne sa dokázala aspoň trochu uvoľniť a zabaviť, ba dokonca si našla aj zopár nových priateľiek. Posledný týždeň, ktorý s matkou znovu strávili pod jednou strechou, bol pre jej sebaovládanie ohromnou skúškou.

Matka sa ustarostene pozrela k dverám. „Nerobím Georgine medvediu službu? Odkedy som sa odsťahovala, prežíva hrozné obdobie. Možno by som tu mala zostať. Alebo ju vziať so sebou do Blackstoneu.“

Miranda doteraz nikdy nezažila, aby jej matka niečo spochybňovala. Celý život videla pred sebou dokonale sebaistú, neotrasiteľnú a sebavedomú ženu. Keď v matkiných očiach zahliadla pochybnosť a pocit viny, pichlo ju pri srdci. Najmä ak tá vina pramenila z niečoho, do čoho ju všetky jej deti tlačili – aby konečne myslela aj na seba.

Čo sa týka Georginy... jej žiarlivosť a detinskosť pred niekoľkými mesiacmi v Londýne takmer ukončili priateľstvo dvoch Mirandiných najmilších kamarátok. Pocit *náklonnosti* k mužovi jej nedával žiadne právo šíriť znevažujúce chýry o žene, ktorej dvoril. Pri spomienke na to obdobie necítila Miranda práve ľútosť. „Georgina si za svoje problémy mohla sama a myslím, že sa z nich dostatočne poučila.“

Griffith položil matke ruku na plece. „A keď už ide o to, teraz ste tu. Budete Georgine nablízku, keď bude ako dospelá žena tancovať svoj prvý tanec, hoci pôjde len o malú vidiecku spoločnosť.“

„Mirande pomohlo, že začala v malom. Chcela som, aby mala Georgina rovnakú výhodu.“

Miranda si odkašľala a pozrela sa na opačný koniec miestnosti. Zaumienila si, že červeno-zelená váza si vyžadujú jej sústredenú pozornosť. Tá takzvaná „výhoda“ jej bola takmer k ničomu... stále bola slobodná a v dohľadnej dobe pravdepodobne slobodná aj ostane.

Aj taký dopad môže mať na dievča zistenie, že muža, ktorého si chcelo zobrať, zaujíma viac kus zeme než ona sama.

Do salóna v tej chvíli vklzla vznešená sedemnásťročná slečna v oslnujúco bielych šatách. Nebolo fér, že hoci mali obe sestry podobnú farbu pokožky, Georgina si mohla dovoliť obliecť alabastrovú a stále vyzerala ako anjel. Vyžarovalo z nej čosi, čo ju robilo zdanlivo nedotknuteľnou, takmer éterickou.

Miranda si v spomienkach vybavila energické mladé dievča s poskakujúcimi plavými kučerami. Stala sa z neho dospelá žena. „Vyzeráš nádherne, Georgina.“

„Ďakujem, sestrička. Aj ty dnes večer vyzeráš dobre. Modrá tvojej pokožke pristane oveľa viac než biela. Som rada, že sa ti tohto roku podarilo rozšíriť šatník o viac farieb.“

Stala sa z nej dospelá a aj trochu rozmaznaná žena. Mal to byť pokus o vrátenie komplimentu? Alebo chcela sestre pripomenúť, že už nepatrí k mladým ženám s nevinným výrazom, ktoré bojujú o najlepšieho manžela?

Tak či onak, dostať od Georginy kompliment bol vzácny a skvelý pocit. Jednoducho ho prijme. „Ďakujem. Mám rada rôznorodosť. Možno bielu prestanem nosiť úplne.“

Mirandou až myklo, keď sa Georgina zašklabila a na matkinej tvári sa zjavila chmára. Poslednú podrývačnú poznámku si pôvodne chcela nechať pre seba. Alebo nie? Človek však nemusí mať veľkú predstavivosť, aby si domyslel, že ak nebude vyzerat' choro, gentlemani ju možno začnú považovať za príťažlivejšiu.

Mimovoľne sa jej v mysli vynoril komorníkov nepatrný úsmev a spolu s ním aj spomienka na jeho vôňu. Takmer sa rozbehla k dverám s nádejou, že chladný večerný vzduch jej z hlavy odveje aj posledné stopy mužovej vône. Ak ju takýmto spôsobom upúta obyčajný sluha, tak ju musí hrozba, že ostane starou dievkou, trápiť viac, než si pripúšťa.

Aj keď to bol veľmi príťažlivý sluha.

Po niekoľkých minútach konverzácie všetci nastúpili do čakajúceho koča. Miranda a Griffith sa posadili chrbtom ku kočišovi a matke so sestrou prenechali miesta v smere jazdy. Georgina sa pritísila k dverám, aby mohla vyzerat' z okna, a celú cestu do sály sa kočom ozýval jej nadšený štebot.

V kútiku srdca pocítila Miranda záchvev žiarlivosti. Podobné vzrušenie a očakávania ju dávno opustili. Spoločenské udalosti vnímalala už len ako niečo, čoho sa proste zúčastňuje. Ach, áno, stále sa na ne istým spôsobom tešila, no už ich nepovažovala za nič mimoriadne.

Matka na Georginino živé trkotanie odpovedala rúznym hlasom, no Miranda jej slovám nevenovala žiadnu pozornosť. Pravdepodobne sestre pripomínala, že sa od nej očakáva správanie primerané jej postaveniu. Miranda sa podobných kázní napočúvala toľko, že by ich vedela odrecitovať aj zo spánku.

Vystúpili z koča a vykročili k hlavnej spoločenskej sieni. Počas tej krátkej cesty matka stisla Georginu za rameno, naklonila sa k nej a čosi jej šepala do ucha. Georgina sa ešte väčšmi usmiala – *naozaj to bolo možné?* – prikývla a pobožkala matku na líce.

Miranda pohľadom preletela zástup ľudí mieriacich do sály. Všetci sa jej zdali povedomí. Rovnaké tváre, ktoré vídávala posledné tri roky.

Celý chodník lemovali starostlivo vyrezávané drevené stojany s lampášmi. Miranda mala pocit, že ubehla celá večnosť, odkedy sama kráčala touto dnes už známou drsnou tehlovou cestičkou, aby sa po prvý raz predstavila spoločnosti ako dospelá dáma. Vtedy jej hlasný klepot kolies prichádzajúcich kočov a podkov koní, ktoré čakali na nočných hýrivcov, pripadali ako nebeská hudba. Dnes počula len hluk.

Miranda spomalila krok. Bola odhodlaná nasat' do seba všetko, čo jej doteraz mohlo uniknúť. Zúfalo túžila po čomsi novom, čomsi vzrušujúcom.

Nestihli ani vojsť do sály a zástup Georginíných obdivovateľov sa pomaly začal rozrastať. Nevinné vzrušenie v koči vystriedala dobre nacvičená elegancia s jemným nádychom koketnosti. Georginina žiarivo biela róba sa pohla krížom cez dav tanečníkov a ak mal hlúčik mladých mužov sledujúcich jej odchod niečo naznačovať, potom si mohla byť istá, že po zvyšok večera bude o ňu neutíchajúci záujem.

Miranda nechcela byť žiarlivá, aspoň nie príliš. Vzala si pohár limonády a prešla na opačný koniec miestnosti, aby sa pohovárala